

Arrest

nr. 348 755 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 31 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 21 januari 2026, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 20 november 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en kreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 19 november 2027 (Documenten, stuk 5, nr. 2;

Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, "Eurodac Marked Record"). Verzoeker kreeg ook een Grieks reisdocument geldig tot 15 december 2029 (Documenten, stuk 5, nr. 3). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 6).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er bepaalde bijzondere procedurele noden in verzoekers hoofde kunnen worden aangenomen:

"Uit de psychologische attesten die u neerlegde (dd. 14 juni 2025, 4 oktober 2025 en 3 december 2025) blijkt immers dat u lijdt aan een complex posttraumatisch stresssyndroom (C-PTSD) waarbij gewag gemaakt wordt van verschillende symptomen, o.a. angst- en depressieve gevoelens, nachtmerries, angstaanvallen, hyperwaakzaamheid, prikkelbaarheid, piekeren, slapeloosheid, cognitieve stoornissen en emotionele uitputting. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd er gepeild naar uw mentale toestand. U gaf daarbij aan dat u zich goed genoeg voelde om uw persoonlijk onderhoud te doen. Daarnaast werd u er ook op gewezen dat u een pauze kon vragen en dat u mocht aangeven als u iets nodig zou hebben tijdens het gesprek, hetgeen u niet deed (CGVS, p.2-4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd er ook een pauze voorzien (CGVS, p.9). U gaf op het einde van uw persoonlijk onderhoud geen opmerkingen over het verloop ervan. Ook uw advocaat had, afgezien van de taal van het persoonlijk onderhoud en de vertaling daarvan met AI-software, geen opmerkingen over het verloop (CGVS, p.13). Na het persoonlijk onderhoud maakte u evenmin opmerkingen bij de notities."

Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelde de bestreden beslissing terecht dat er in de gegeven omstandigheden kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",
- "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",
- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";
- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen die door de partijen worden aangereikt, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de huidige bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiverde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift meerdere medische attesten neer (stukken 3-6). Uit de klinische brief van 24 december 2025 (stuk 3) blijkt dat verzoeker meerdere explosieverwondingen heeft gehad aan de benen en voeten. Hij heeft chronische pijn in enkels, voeten, benen, linkerknie en onderrug. Zijn knie bevat restletsels van breuken en los materiaal. Zijn onderrug vertoont zenuwdruk door hernia's, maar actueel is geen operatie meer nodig. Lichte activiteiten worden aanbevolen zoals fietsen en zwemmen, zware belasting moet vermeden worden. Uit de attesten van 10 december 2025 (stukken 4-5, medische beeldvorming) blijkt dat verzoeker zijn knie werd onderzocht met RX en CT. Uit het attest van 27 november 2025 (stuk 6, medische beeldvorming) bevat de contrast-vloeistof-onderzoeksresultaten van zijn rug.

De Raad erkent de fysieke beperkingen van verzoeker. Echter bevestigen de medische attesten dat er geen chirurgische ingreep nodig is. De behandelingen die worden aanbevolen (fietsen, zwemmen, vermijden van zware belasting) zijn standaardmaatregelen en vereisen geen intensieve zorg of complexe monitoring. Daarmee bereikt de situatie geen niveau van ernst dat het functioneren ernstig beperkt of een verhoogd risico op leefomstandigheden in strijd met de grondrechten zou creëren. Bovendien verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn gezondheidstoestand goed was, maar dat hij stukjes metaal in zijn lichaam heeft (DVZ-dossier, stuk 7, DVZ-verklaring, vraag 29). Daarnaast gaf verzoeker bij aanvang van de procedure op 6 oktober 2025 nog aan dat hij lichamelijke en psychologische problemen heeft, waarbij hij vertelde dat zijn medische situatie het moeilijk maakt om te werken (nu doet hij bureauwerk). Hij spreekt over een medische, medicamenteuze behandeling en een psychologische behandeling van 2 à 3 keer per maand (DVZ-dossier, stuk 7, Bijkomende vragen M-status Griekenland). Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zowel in Griekenland als in België toegang had tot medische en psychische zorg: er zijn röntgen- en CT-onderzoeken uitgevoerd, medicatie voorgeschreven, psychologische en psychiatrische sessies gevolgd, en toegang tot de gezondheidszorg georganiseerd via het AMKA-systeem en organisaties zoals Artsen Zonder Grenzen. De omstandigheden in Griekenland lieten toe dat verzoeker medische opvolging ontving, en er is geen documentatie waaruit blijkt dat het warme klimaat of andere lokale factoren een medisch risico veroorzaken.

Tot slot blijkt uit de houding van verzoeker dat alle beschikbare rechten en voorzieningen niet volledig werden benut (bijvoorbeeld geen vervolgspraak met de psychiater op Samos, geen openbaar ziekenhuis bezocht), waardoor niet kan worden gesteld dat er sprake is van een structurele belemmering of ernstige fysieke of psychologische kwetsbaarheid die een terugkeer onmogelijk maakt. Verder werkt verzoeker in België, en werkte hij in Griekenland op een boerderij (NPO, p. 8).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt tot 19 november 2027, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Het betoog van verzoeker over de problemen die voorkomen bij het vernieuwen van de verblijfsvergunning, is dus niet dienstig. In zoverre verzoeker nog stelt dat er een bewijs van woonplaats en een bewijs van werk moet neergelegd worden voor het hebben van een AMKA, wijst de Raad op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Gezien deze tegenstrijdige informatie heeft het Commissariaat-generaal een reactie gevraagd aan het Griekse ministerie van Asiel en Migratie (zie NOTA in de map ‘landeninformatie’). Hierin wordt verduidelijkt dat een arbeidsovereenkomst niet wettelijk vereist is om de A.M.K.A. te activeren, maar het A.M.K.A.-nummer is wel degelijk nodig voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat.

Op basis van het bovenstaande is het Commissariaat-generaal van mening dat er, afgezien van de wettelijke voorschriften, momenteel administratieve belemmeringen bestaan die de activering van het sociale zekerheidsnummer voor begunstigden van internationale bescherming die geen geregistreerde baan hebben, aanzienlijk bemoeilijken. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte

informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Deze vaststelling mag echter niet verhullen dat personen die bescherming genieten bij elk van deze stappen met administratieve moeilijkheden kunnen worden geconfronteerd.”

Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, wat zal blijken uit punt 8. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. De vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de AMKA en AFM blijven aldus overeind.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken echter niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker slechts drie maanden in Griekenland heeft verbleven, waarvan maar één maand als begunstigde om internationale bescherming. Verzoeker verliet Griekenland minder dan een maand nadat hij zijn Grieks reispaspoort ontving (DVZ-verklaring, stuk 7, vragen 23 en 33; NPO, p. 7). Dat verzoeker Griekenland dermate snel verliet getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland en zijn rechten er te doen gelden. Verder merkte de bestreden beslissing pertinent op:

“Wat betreft uw situatie op vlak van huisvesting:

- U slaagde er in om onderdak te bekomen in Griekenland. Op Samos verbleef u twee tot drie weken op de boerderij waar u werkte en op Athene verbleef u een week in een gedeelde accommodatie (Bijkomende vragen M-status; CGVS, p.8).

Wat betreft uw situatie op vlak van werk:

- Ondanks dat u verklaarde dat uw medische situatie het moeilijk maakte om te werken, was u weldegelijk in staat om werk te vinden in Griekenland. U werkte op een boerderij (CGVS, p.8). Dat u opgelicht werd door uw werkgever, betekent niet dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt (cf. infra). U zocht niet naar ander werk in Athene (CGVS, p. 9-10).

Wat betreft uw situatie op vlak van onderwijs (taallessen):

- U volgde taallessen bij een organisatie toen u in een opvangcentrum verbleef, maar u stopte hiermee omdat u de controleprocedures van de bewakers beu was (CGVS, p.9). Dit houdt geenszins een schending van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in.

Niets weerhoudt u er overigens van om op individuele basis Grieks te leren. U slaagde er in België immers in om op eigen houtje Nederlands te leren (CGVS, p.5, 9).

U blijkt ook zelfredzaam te zijn en over een netwerk te beschikken:

- U was in staat om een netwerk uit te bouwen in Griekenland. U sprak met landgenoten en kon via uw contacten een verblijfplaats, alsook uw vluchtigticket naar België regelen (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p.8, 9, 12).

- U heeft momenteel werk in België (CGVS, p.5).

- Uw broers die momenteel in België verblijven, stuurden u meermaals geld tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS, p.7, 8, 9). Uit niets blijkt dat zij u bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet opnieuw financieel zouden steunen.”

“Wat de oplichting door uw werkgever betreft, ondernam u geen stappen om bescherming te krijgen. U deed geen aangifte bij de politie, u nam geen advocaat onder de arm en u ging niet naar een ngo (CGVS, p.8, 11).

- Wat betreft de diefstal waar u slachtoffer van werd, moet worden opgemerkt dat u hiervoor geen aangifte deed bij de politie (CGVS, p.11, 12).

- Waar u stelde dat u vaak door de politie aangehouden werd, verklaarde u later dat dit louter eenmalig gebeurde (CGVS, p.12). Daarbij kan niet ingezien worden hoe deze routinecontrole afwijkt van de normale politionele behandeling gezien identiteitscontrole behoort tot de taken van de politie. Ze vroegen uw

documenten, waar u vandaag kwam en hoe u heette en lieten u daarna opnieuw gaan. Ze gebruikten daarbij geen fysiek geweld (CGVS, p.12). Hoe dan ook, indien zou blijken dat de politie fouten maakte, blijkt uit niets dat u dit niet zou kunnen aanklagen bij hogere instanties.”

Bovenstaande vaststellingen, gepaard met verzoekers kortstondig verblijf in Griekenland, leiden tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie

(RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn aanvullende nota van 29 mei 2026 en het betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 22 april 2026.

3.1. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 29 mei de volgende nieuwe stukken neer:

- medisch verslag dokter M. J. (plastische chirurgie) van 29 april 2026 (stukken 7 en 12);
- medisch verslag dokter D. G. (orthopedie) van 21 mei 2026 (stuk 8);
- verslag van hospitalisatie en operatieverslag van 15 mei 2026 betreffende de ingreep van 5 mei 2026 (stukken 9 en 10);
- medisch voorschrift dokter G. voor intensieve postoperatieve kinesitherapie (stuk 11);
- afsprakenkaart ZAS Cadix, fysische geneeskunde (revalidatieschema juni/juli 2026) (stuk 13);
- omstandig psychologisch verslag van klinisch psycholoog N. M. van 23 mei 2026 (stuk 14);
- kopie van de verblijfstitels van de broers van verzoeker in België (stuk 15).

Uit het medisch verslag van de plastisch chirurg van 29 april 2026 (stuk 12) blijkt dat verzoeker kampt met massaal weefselverlies en bedekt is met uiterst kwetsbare huidtransplantaties ("*mesh grafts*") op de onderste ledematen en vooral zijn voeten. De dokter benadrukt de extreme fragiliteit van deze huid, die regelmatig leidt tot ulceraties ten gevolge van zweet en *macerating*, een aandoening die expliciet wordt verergerd door warmte. De hypothese dat verzoeker in staat zou zijn om in de zomerse temperaturen van Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien door middel van fysieke arbeid (de enige reële optie voor statushouders in de informele economie), is volgens verzoeker medisch volstrekt onverantwoord.

Op 5 mei 2026 onderging verzoeker een chirurgische ingreep onder algemene narcose in het ziekenhuis (dagkliniek). Uit het operatieverslag (stuk 10) en het verslag van de behandelend orthopedisch chirurg (stuk 8) blijkt dat er een metalen vreemd lichaam (een granaatscherf) diende te worden verwijderd en dat *exostosen* en metaalscherven dienden te worden verwijderd. De chirurg stelt dat het "*meer dan waarschijnlijk is dat de patiënt in de toekomst nog andere chirurgische ingrepen nodig zal hebben*" en wijst op de noodzaak van strikte medische opvolging (stukken 11 en 13).

Het orthopedische verslag (stuk 8) stelt dat verzoeker, die slachtoffer was van een explosie, vooral aan het linkerbeen veel verwondingen heeft opgelopen en daarvoor al ongeveer twintig keer is geopereerd.

Het psychologische verslag van 23 mei 2026 (stuk 14) stelt dat verzoeker zich in een uiterst precair evenwicht bevindt dat momenteel louter wordt gestut door de gespecialiseerde medische omkadering in België en de aanwezigheid van zijn direct familiaal netwerk. Volgens het attest lijdt verzoeker aan een zeer ernstige en complexe posttraumatische stressstoornis na oorlog, verwondingen en vlucht, met voortdurende angst, herbelevingen, nachtmerries en een constant gevoel van onveiligheid. Hij is psychisch en lichamelijk uitgeput, kampt met zware depressieve klachten, slaapproblemen, concentratiestoornissen en chronische pijn die telkens de trauma's opnieuw oproept. Daarnaast voelt hij zich sterk schuldig omdat hij zijn gezin in Gaza niet kan beschermen of helpen. Zijn verwondingen hebben ook zijn zelfbeeld en relatie met zijn lichaam zwaar aangetast. Door de ernst van zijn toestand is hij zeer kwetsbaar en heeft hij blijvende medische en psychologische zorg nodig om verder achteruitgaan te voorkomen.

Verzoeker toont ter terechtzitting de verwondingen aan zijn voeten en benen, licht toe dat zijn beide voeten zijn geraakt en dat hij ook gezwollen heeft gekregen. Hij geeft aan dat hij niemand heeft in Griekenland, dat de situatie in België anders is en dat hij hier probeert om te werken.

De Raad erkent de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft. Uit de neergelegde medische attesten blijkt weliswaar dat verzoeker kampt met psychische problemen, maar niet dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont. Hieruit volgt dat dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.2. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift en de aanvullende nota, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking en hierboven verder werd beoordeeld.

3.3. Verzoeker stelt dat zijn netwerk zich hier in België bevindt en legt in zijn aanvullende nota van 29 mei 2026 de kopieën van de verblijfsvergunningen van zijn broers neer. Hij verwijst naar zijn situatie in België. Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------